

Які вони бідні

Василь Сухомлинський

Ще не світало, ще й ранкова зоря не зайнялася, як батько збудив Сергійка й сказав:
— Ходімо в поле. Послухаємо жайворонкову пісню.

Син живенько встав, одягнувся, і вони з батьком пішли в поле. Небо на сході стало рожеве.

Небосхил щохвилини світлів, зорі згасали. Десь із далекої ниви піднялася сіра грудочка й понеслася в височінь.

Ось вона спалахнула, ніби вогник серед блакиті, і тої ж хвилини Сергійко почув дивну пісню.

Немов над полем хто натягнув срібну струну й вогняна пташка, доторкаючись до неї крильцями, розсипає над степом небесну музику.

Сергійко затамував дух. Йому спало на думку: "А якби ми з татком спали,— чи жайворонок все одно співав би?"

— Татку,— тихо спитав Сергійко,— а ті, хто зараз сплять, не знають цієї музики?

— Не знають,— прошепотів батько.

— Які вони бідні...